

Boja acadèmia de pares sobreprotectors

«La formació te la donen a l'escola però l'educació te l'ensenyen a casa. Fins que els pares no entenguin, la humanitat continuarà nodrint-se de legions de joves abocats al fracàs»

A l'Alt Empordà un pare ha decidit presentar una denúncia penal contra un institut de batxillerat perquè els professors es van quedar el telèfon mòbil del seu fill per haver-lo fet servir a classe sense permís. Els ha portat als tribunals a l'estil Cs o Societat Civil Catalana, que et poden denunciar per esternudar en català, per penjar un drap en un balcó o per verbalitzar la primera bajaranada que et passi pel cap. Aquesta denúncia penal va activar instantàniament la visita d'un inspector de la Conselleria d'Educació per aclarir què havia passat.

El nano en qüestió participava en una visita organitzada per l'institut dins un museu. Resulta que enmig d'una conferència, mentre estava assegut amb els seus companys, el noi va desenfundar el seu telèfon mòbil per ensenyar alguna cosa i riure amb els seus amics. Els professors ho van advertir i li van prendre el telèfon per haver-lo fet servir en hores lectives. El mòbil quedava dipositat durant uns dies a l'institut, tal com marquen les normes d'aquest centre. Directrius que el jove coneixia perfectament.

Quan el seu pare ho va saber va posar el crit el cel i, quan la fúria li va permetre, va presentar la denúncia contra l'institut i tots els professors presents al museu. Considerava que el seu fill estava fent una activitat fora del centre, que les normes deixaven d'estar vigents i que, per tant, els docents no tenien poder per requisar-li el mòbil. L'inspector que ha examinat el cas ha dictaminat just el contrari i ha conclòs que els professors van actuar correctament. Ara caldrà veure què fa amb la denúncia penal aquest progenitor de gallet fàcil. Amb una mica de sort, algú amb més IQ li farà veure que està fent el préssec.

El que està clar és que aquest algú no serà la mare. L'endemà de l'episodi del telèfon, la dona ?que pel que sembla té les mateixes capacitats reflexives que el seu home? es va presentar airada a l'institut enmig d'un examen i va ordenar al seu fill que marxés amb ella sense acabar la prova. L'estudiant, que és fill del seu temps però no és conflictiu ni burro, va intentar fer-li veure que si marxaven, no li aprovarien l'assignatura. La mare, sense entrar en raó, el va estirar del braç i se'l va endur com un cop de tramuntana empenyent una fulla de figuera. Gràcies a aquesta gesta maternal el jove, efectivament, ha suspès.

?Què està passant a les aules? És normal això? ?li vaig preguntar fa poc a un amic professor amb qui havia quedat per fer un toc.

?Ni t'ho imagines, xaval! ? em va etzibar. ?Hi ha moltes coses que no funcionen al món educatiu, Sergi. Per exemple: en molts centres de batxillerat, al final, t'obliguen a aprovar tothom, amb qualificacions incomprensibles perquè els alumnes no s'hagin d'enfrontar mai al fracàs. Fins que ja són adults, xoquen amb la realitat i veuen que la vida no regala res. La sobreprotecció és extrema i contraproduent pel futur d'aquests adolescents. Però l'element més perillós són els pares! ?va sentenciar.

Va fer una pausa per fer un glop, va mirar a un costat i a l'altre, es va apropar i va baixar una mica més el to. ?S'ho estan carregant tot. ?va continuar. ?Foten les grapes a tot el que poden, pressionen els professors, les direccions dels centres, el conserge... a tothom. Condicionen decisivament els plans de treball de les escoles i instituts sense tenir idea de res. I ensinistren els seus fills de manera que quan entren a classe ja saben quins són els límits dels docents i els

posen a prova diàriament.

Vaig deixar el meu amic ofegant penes al bar amb una gerra de Fanta i, mentre caminava, vaig pensar que això que m'havia explicat no tenia res a veure amb els meus dies d'institut. Jo veia als professors com una autoritat. La majoria m'inspiraven respecte, i si feia l'imbècil a classe i em cridaven l'atenció, els meus pares sempre donaven la raó als docents. Vaig haver de repetir curs i la meva família mai va qüestionar l'institut. Em va exigir més esforç a mi. Avui crec sóc una persona decent ?almenys en aparença? gràcies a la feina d'aquells professors però, sobretot, pel sentit comú dels meus pares, que van entendre perfectament quin era el paper de cadascú i, quan em van haver de fotre un calbot, no se'l van estalviar.

Conec una família de classe mitjana que un dia em va anunciar que es posava a fer un càsting d'escoles per tot Girona. L'objectiu era analitzar quin projecte educatiu era més convenient pels coneixements que volien instal·lar al disc dur de la seva filla. Buscaven una escola amb un pla docent d'aquells innovadors, que converteixen als alumnes "en activadors del seu propi aprenentatge a través d'un entorn amable i un treball cooperatiu". Van acabar portant-la a una escola tan lluny de casa seva que s'hi havien de desplaçar en cotxe. Al cap de poc van acabar endossant el transport de la criatura a la pobra àvia. Es veu que amb els horaris laborals que tenien no s'ho podien combinar bé per portar-la i recollir-la al col·legi.

La formació te la donen a l'escola però l'educació te l'ensenyen a casa. Fins que els pares no entenguin que l'aprenentatge més important es forja dins la família i no al col·legi, la humanitat continuarà nodrint-se de legions de joves abocats al fracàs. Gent més arrogant, més frustrada i amb l'intel·lecte més escarransit. Persones desproveïdes d'una virtut fonamental per canviar el signe d'aquest món cada cop més egoista: l'empatia.